

[Thorkil Kristensen.]

om det af og til kan føre til, at de kommer til at tage en anden stilling end flertallet af det parti, de tilhører. Derfor beklager jeg den omtale, der har været i pressen, og jeg udtaler det håb, at der ikke vil blive drevet politisk spekulation imod mit parti på grund af det skete — jeg synes egentlig heller ikke, det ville være passende.

Jeg vender tilbage til besparelserne. Det er rigtigt, at vi har sagt en del herom; men det er klart, at det er et meget vanskeligt spørgsmål, for de store udgiftsforøgelser, der har fundet sted gennem en lang årrække, er forårsaget af en række enkeltbegivenheder, ofte kommet i små og næsten umærkelige ryk. Det er derfor ikke let i en fart at komme af med mange af disse, som efterhånden udgør et sammenhængende system. Derfor har jeg på den tidligere regerings vegne brugt ordet „udgiftsreform“, hvori ligger, at vi skal tage vor udgiftspolitik op til eftersyn i sammenhæng for at finde ud af, på hvilke områder vi efterhånden af forbigående årsager har fået udgifter, der ikke egner sig til at være permanente. Jeg har også i forskellige samråd, bl. a. et par stykker i øjeblikket, i finansudvalget fremdraget punkter, hvor jeg håber det vil være muligt at nøjes med mindre udgifter end af regeringen foreslået. Sådan må vi se på tingene efterhånden. Jeg tror, vi kommer til at se på dem mere, om jeg så må sige, politisk end det spareudvalg, der var en del på tale her ved første behandling, og som har holdt sig til de mere tekniske områder. Det er klart, at når man kommer til de mere politiske betragtninger, kommer man også til noget, der gør mere ondt, men jeg tror, det bliver nødvendigt i fremtiden, hvis vi ikke skal blive ved med at lade summen af skatter og afgifter stige på en farlig måde. At det kan være svært i praksis, har vi alle set mange gange. Jeg minder om den behandling af sygehusloven, som fandt sted fornylig, men der er mange andre eksempler.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har i sin tale fornylig i forbindelse med spørgsmålet om besparelser også nævnt forsvaret. Jeg var glad for, at det ærede medlem gjorde dette i en moderat tone og, såvidt jeg forstod det, ikke ville udnytte den vankelige situation, regeringen er kommet i, til at presse den til betydelige reduktioner,

der ville forandre den forsvarspolitiske linie, som er fastlagt af et stort flertal i tinget. Iøvrigt er det klart, at der må være en forskel i vore synspunkter, da det radikale venstre jo har et syn på hele vor forsvars- og udenrigspolitik, som mit parti ikke deler. Det er klart, at vi må være glade for alt, hvad der kan opnås af rationalisering på ethvert område, også på forsvarets, men jeg for mit vedkommende må sige, at jeg vil være imod enhver tendens til i øjeblikket at forringe den forsvarsindsats, Danmark er i stand til at gøre. Jeg har tidligere haft lejlighed til at udtale mig mod de forringelser, der fandt sted i efteråret med hensyn til tjenestetid og visse andre ting, og jeg har stadig det samme synspunkt.

Så meget om det aktuelle. Tilbage bliver det beklagelige, at vi ikke i den foreliggende situation har fået så megen sikring af udviklingen længere fremover, som jeg egentlig tror de fleste af os fandt ønskelig. Jeg har i denne situation naturligvis måttet overveje, om vi i mangel af den forståelse, jeg talte om før, dog kunne få noget, der til en vis grad — til den grad, som situationen nu engang tillader — giver en erstatning for den. I denne forbindelse tillod jeg mig i aftes i udvalget at rette en henstilling til den høje regering; jeg vil gerne gentage denne henstilling her. Ganske vist er ansvaret for vor økonomiske politik jo et ansvar, der omfatter alle partier og alle medlemmer i det høje ting, men det er nu engang den til enhver tid siddende regering, der har ledelsen både af administrationen og normalt også af lovgivningen, og derfor er det naturligt, at hvis man skal rette nogen henstilling vedrørende det opnåelige på disse områder, må den adresseres til den siddende regering. Det ville også være naturligt her at tilføje, at denne regering — navnlig i den første tid af dens levetid — har været genstand for en betydelig kritik både for den valgkamp, der medvirkede til, at den kom til magten, og for den politik på boligområdet og på obligationssalgets område, som efter min mening havde bidraget stærkt til valutavanskelighederne. Jeg har tidligere deltaget i den kritik, der på disse områder blev rettet mod socialdemokratiet og den siddende regering, og jeg vedstår også i dag, hvad jeg tidligere har sagt herom, men det må i sandhedens interesse erkendes, at den